

Svineracen der paa Egne og vistnok andre Egne er gaaet meget tilbage, og hvis man ikke faar den ønskede Tilladelse, vil det Arbejde, der er gjort tidligere derovre for Svineracens Forbedring, være spildt. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister, naar der foreligger et nyt Andragende fra Direktør Mørgaard, vil give ham den samme Tilladelse, som den højtærede Minister har givet de sjællandske Landboforeninger.

Endnu skal jeg tilføje, hvad jeg glemte før med Hensyn til den højtærede Trafikminister. Vi have en meget daarlig Forbindelse mellem Bestfysbanen og Viborg—Nalestrup Banen, og jeg tror, at det meget let vil kunne rettes med lidt god Vilje fra Særnbanebestyrelsens Side. Det er nemlig saadan nu, at, ganske kort før Toget Best fra kommer til Viborg, er Toget gaaet paa Viborg—Nalestrup Banen. Hvis man altsaa kunde ordne det saaledes, at Toget Best fra kom nogle faa Minutter før, og det andet afgik nogle faa Minutter senere, vilde Forbindelse være tilvejebragt. Jeg tror, at det, som sagt, med god Vilje meget let kunde lade sig gøre, og jeg vilde ønske, at den højtærede Minister ogsaa vilde tænke paa en saadan Ordning.

Harald Jensen: Da Loven om Statsbanedriftens Ordning var til Behandling her i Tinget, blev der fra Ordføreren for det Udvalg, der havde haft Sagen til Behandling, rettet en varm Henstilling til den daværende Indenrigsminister om administrativt at forbedre de smaa Bestillingsmænds Lønninger og administrativt søge at lette dem deres Arbejde noget, og den ærede Minister lovede dette i lige saa varme Ord som dem, hvormed Ordføreren's Henstilling blev rettet til ham. Det var ikke uden Grund, at Udvalgets Ordfører den Gang fremkom med denne Henstilling til Ministeren. Det er nemlig saaledes, at Spørgsmaalet den Gang var, om vi skulde have denne Lov gennemført eller ej, om denne Lov, som bragte det store Aktiv ind under Lovgivningsmagtens Omraade, igen skulde skides ud i en ubvis Fremtid, eller om den skulde føres igennem i det løbende Aar, og hele Udvalget var enigt om, at de gerne vilde have Loven igennem, men det var ogsaa enigt om, at Raarene for de smaa Bestillingsmænd indenfor Statsbanerne vare saadanne, at de i højeste Grad trængte til at blive forbedrede. Det er dette Løfte, som den nuværende Trafikminister den Gang afgav, og som jeg vil tillade mig at minde ham om; thi det forekommer mig ikke, at den ærede Minister har holdt sit Løfte i den Udstrækning, hans Ord

den Gang tillode at antage. Det er saaledes, at disse smaa Bestillingsmænd kæmpe endnu med en meget lang Arbejdstid, som ikke alene turde være ødelæggende for dem selv, men ogsaa turde være ikke ganske farsket for det øvrige Samfund, idet det jo er et ganske betydeligt Ansvar, der er lagt i Hænderne paa de underordnede Bestillingsmænd, der ere ansatte under Statsbanerne. Da Arbejdstiden ikke er bleven forkortet i de 3 Aar, der ere gaaede siden den Tid, og da Lønningerne ikke ere forbedrede i nogen nævneværdig Grad, hvormed man tværtimod kan paavise, at Raarene ere bleven ringere for disse underordnede Bestillingsmænd, har jeg al Anledning til at erindre Ministeren om det Løfte, han afgav den Gang. At omtale den hele Række af smaa Bestillingsmænd skal jeg ikke inklade mig paa — det vilde føre for vidt —, men jeg skal kun sige, at det er fra samtlige underordnede Bestillingsmænd, at Klagerne lyde. Hvilken som helst forskellig Stilling de end have, hører man, at Tilfredshed er der intet Steds, og det er ikke saa urimeligt, at der lyder Raab om bedre Aar fra denne hele store Klasse af underordnede Bestillingsmænd. Naar man nemlig ser paa de laveste Lønninger, vil man finde Lønninger, der staa paa 2 Kr. om Dagen for en Arbejdstid, der somme Tider er langt over 12 Timer. 2 Kr. om Dagen er jo nu for Tiden en Dagløn, som man ikke byder i det private Liv. Arbejdsmandene have gennem deres Organisation, deres Fagforeninger, kæmpet deres Løn op til at blive 30 Ore i Timen, 3 Kr. om Dagen. Det er det, hvortil de gennemgaaende have kæmpet deres Løn op, og de staa dog ikke med det Ansvar, som afstillelige af disse smaa Bestillingsmænd ved Statsbanerne, hvad enten disse ere Konduktører eller Portører, eller hvilken anden Stilling de beklæde. Naar altsaa Minimumslønnen i det private Liv er dreven op til at blive højere, saa er det ganske naturligt, at Staten maa følge med over for sine Arbejdere, ogsaa maa give dem en ordentlig Løn, at ogsaa deres Lønninger have sig, eftersom Livskravene løste sig. Jeg skal kun nævne nogle ganske enkelte Eksempler for at erindre Ministeren om hans Løfte og ogsaa for at vise, at dette Løfte ikke ganske er blevet holdt. Jeg skal saaledes nævne, at Portørerne ved Københavns Banegaard med Hensyn til Lønningerne ere delte i 5 Klasser; den øverste Klasse's Løn er 840 Kr. og den nederste 600 Kr. Disse Folk have ikke alene ikke faaet Lønningstilleg, men der er endog blevet afdraget dem 24 Kr. aarlig, som de hidtil have haft som Gratiale for Sikkerheds-